

[Ømann.]

ligesom vi kan gå ind for, at thalidomid-
statningerne holdes skattefri.

Må jeg til sidst sige noget principielt om
forskudsligningen, som man her har været
inde på. Jeg synes ikke, det er kommet ty-
deligt nok frem i debatten, at det, det dre-
jer sig om her, er en stærk sondring imellem
erhvervsindtægterne hos på den ene side B-
skatteyderne og på den anden side A-skat-
teyderne. Det spiller jo ingen rolle for fi-
nansministerens indtægter fra lønmodtager-
ne, at han undlader at forhøje med en gene-
rel procent, det kan finansministeren roligt
tillade sig, uden at det går ud over hans fi-
nanspolitiske bestræbelser, for skattetræk-
ket reguleres jo i forhold til lønindkomstens
forhøjelse. Der skal pengene nok komme i
kassen. Men der er en anden befolknings-
gruppe, der kan favoriseres, og det er B-
skatteyderne, for hvem så sandelig fors-
kudsregistreringen er helt afgørende for,
hvad der skal betales i løbet af 1972, og her
er det da helt klart, at en gennemsnitlig for-
højelse på 15 pct. ville ramme bedre end et
udgangspunkt i 1970-indtægter. Så kunne
man bagefter gøre det, som finansministeren
foreslår, reparere individuelt. Men det må
da være rationelt først at tilvejebringe det
mest solide grundlag og så reparere på dette
i de enkelttilfælde, hvor der kunne være
anledning til det, og ikke gå den modsatte
vej og sige: her vil vi lave en individuel re-
paration, eventuelt på grundlag af de selvan-
givelser, der er kommet ind i 1971, når man
meget vel ved, at der ikke er tid til at fore-
tage disse omfattende omregistreringer af
forskudsansættelserne. Jeg kan derfor kun
tage den linje, som finansministeren her har
fulgt, som udtryk for, at den skattecredit,
man indrømmede en ganske bestemt del af
befolkningen, da man indførte kildeskatten,
nemlig B-skatteyderne, skal bevares og
helst udbygges.

Vi diskuterede jo dette, da kildeskatten
trådte i kraft, og vi fik også fra finansmi-
nisteren på det tidspunkt løfte om, at det ikke
var nogen stedsevarende kredit, der her

skulle være tale om, den skulle indsnævres.
Nu ser man altså, at den skal bevares og
helst udvides. Men det stemmer ikke med
det behov, finansministeren har for at føre
finanspolitik. Kan han virkelig undvære den
finanspolitiske virkning, der ligger i disse 1-
2 milliarder kr.? Det skattetryk, man ville
lægge på B-skatteyderne, hvis man pålig-
nede disse 1-2 milliarder kr., ville være ret-
færdigt, og ikke en hund kunne gøre ad det,
for det svarer jo netop til, hvad lønmodta-
gerne skal betale. (*Finansministeren* [Ninn-
Hansen]: Er der hjemmel til det?). Nu spør-
ger finansministeren mig fra salen: er der
hjemmel til det? Nej, det er der ikke nogen
generel hjemmel til, men finansministeren
ved, at vi i udvalget fandt ud af, at der var
udmærket tid til at gennemføre en sådan
hjemmel. Det ville finansministeren imidler-
tid ikke, og det er det springende punkt.
Finansministeren og regeringspartierne øn-
sker at bevare denne kreditfordel. Det er
klassepolitik.

Sigsgaard: Med hensyn til det første af
disse tre lovforslag, lovforslaget om den
særlige indkomstskat, må jeg først gen-
tage fra første behandling, at det er en sær-
deles beskeden skærpelse, der er tale om fra
de 30 pct. til de 40 pct., ikke mindst når
man tænker på, at der ikke skal røres ved de
mange urimelige fradrag, der gør kapitalvin-
dingsskatten næsten illusorisk. Heller ikke
gennem S-SFs ændringsforslag om, at man i
stedet for de 40 pct. skulle gå op til 50 pct.,
røres der ved disse fradrag, og det er en
svaghed ved ændringsforslaget, som vi i øv-
rigt kan gå ind for. Ændringsforslagets be-
grænsede rækkevidde fremgår af, at det
skønnes at ville give, så vidt jeg erindrer, 50
mill. kr. mere i kassen på et år. 50 mill. kr.
på et år svarer til, hvad jord- og ejendoms-
værdistigningen beløber sig til på én dag,
så det er jo småkillinger, der her tales om.

Vedrørende SFs ændringsforslag om at
inddrage en- og tofamiliehuse og ejerlejligh-
heder under kapitalvindingsskatten, for så
vidt de handles til over 350.000 kr., vil jeg